

TESTER

Lenona
Štiblaríková

TESTER

Lenona Stiblaríková

Hydra, Bratislava 2015

Lenona Štiblaríková
Tester

© HYDRA 2015
© Lenona Štiblaríková 2015

Návrh obálky: Jakub Šimjak
Obálka: Erika Kubičková

Redakčná a jazyková úprava: Eva Piarová

Vydal: Vydavateľstvo Hydra
SNP 2522/19, 066 01 Humenné

www.vydavatelstvihydra.sk
Všetky práva vyhradené

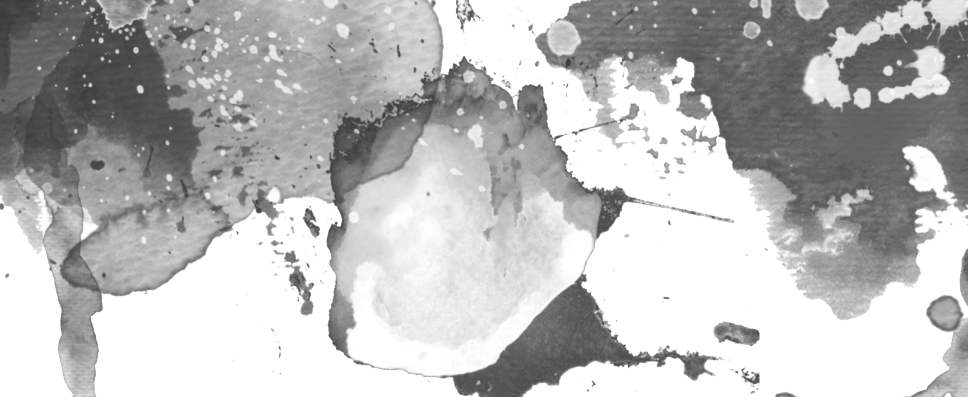
ISBN 978-80-89840-17-5

Z TEMNÔT je zbierka hrôzyplných a čiernohumorných drabble (príbehy do sto slov). Napísal ich Mark E. Pocha, autor hororových poviedok, editor hororových antológií a finalista prestížnych slovenských literárnych súťaží.

Môžete si ju stiahnuť **ZADARMO** na našej stránke
http://www.vydavatelstvohydra.sk/item4d1sk+z_temnot-fantasy_romany

Prajeme vám príjemné hrôzostrašné čítanie!

Nebol to šuchot tlmených krokov, nebola to ani vôňa spáleného prachu z tasených zbraní, čo ma prebudilo. Útočníci boli opatrní a tichí, vedeli, do čoho idú. Zrejme si celý postup nacvičili do najmenších detailov a nastrosto už neváhali.

Pocit ohrozenia, ktorý mnou prenikol, bol ako rybársky háčik zaseknutý v duši. S oceľovou krutosťou ma vytrhol zo sna – *niečo... niekto tu je!* – a donútil ma otvoriť oči.

K posteli ma okamžite prikoval pohľad do čiernej diery. V rukách profíka sa zbraň vždy preberie k životu – nadýchnete sa a túži zaspievať o zmysle svojej existencie. Aj táto mi šepkala o konci.

Videl som bezodný tunel a zopäté ruky v bezprstých rukaviciach. Prvá myšlienka patrila Alici. Hmatol som pravačkou na miesto, kde ešte pred chvíľkou pokojne spala. Dľaň skrkvala teplú plachtu a prázdnotu.

„Len pokoj, lež. Nehýb sa a nič sa jej nestane,“ zarachotil s cudzím prízvukom chlap, čo mi mieril na koreň nosa.

„Kde je Alica?! Čo chceš?“ podarilo sa mi dostať v návale hnevu cez stisnuté zuby. Chladná zlosť sa mi začínala vkrádať do srdca. *Došľaka!* Musím sa ovládať, mŕtvy mi bude nanič.

„Na chvíľu si ju požičiame, ak dovolíš. Je to len jednoduchý test a možno trochu dôraznejšia... žia-dosť. Ťažké slovo.“

„Nerozumiem.“

„Už čoskoro pochopíš. Spolupracuj a tvojej kráske bude fajn.“

Lavačkou som siahol pod vankúš, glock vkrázol na svoje miesto. So zbraňou v hrsti mám všetko, čo potrebujem. Viac než šesť ich nebude, to zvládnem. Neznámy Ksicht má výrazné črty tváre, hranatú bradu, plné pery a jamku na brade.

Blondín s modrými očami – presne ten typ, aký Alica nezná-
ša. Príliš pekný, príliš sebavedomý a pre mňa až príliš živý.
Osobnosť dobermana s výdržou dogy v zakalenom razení.
Skúseného zabijaka prezrádza držanie tela a spôsob, akým sa
pohybuje. Tohto rozoznám aj v dave. Ak mi dnes unikne, dá
si na mňa väčší pozor.

Varovne prižmúril trochu šikmé hadie oči. „To by som na
tvojom mieste nerobil.“

Je mi to, kurva, jedno!

„Odkáž generálovi, že rokovania ešte neskončili,“ zdôraz-
nil posledné slovo a uškrnul sa. Kým žmurkol pravým okom,
bol som pripravený zaútočiť. Prevalil som sa na bok, skĺzol
z postele na podlahu očakávajúc výstrel do vankúša, no ten
neprišiel. Zároveň som v ľahu namieril a vystrelil. Raz – dva
– tri zásahy do hrudníka. Ksicht zaspätkoval, látka sa zavlni-
la, ale nárazy ustál. Gulky cinkli o dlažbu.

Má itex! Zákazník?

Využil môj zmätok a úmyselne sa odpotácal do kuchyne,
odkiaľ som začul tlmený povel a dupot ťažkých topánok.

Prikľakol som k stene, zbraň do oboch rúk. To ticho je
skľučujúce. Skočil som do chodby a našiel len prázdnotu
a dvere dokorán. Priečan ich ešte nestihol pribuchnúť. Kle-
sajúci výťah sa mi vysmial do tváre.

Majú Alicu! Rýchlo!

Vybehol som bosý, len v domácich nohaviciach na scho-
disko a na treťom schode sa zrazil s Tomášom bývajúcim na-
prieč chodbou. *Krvajs, prečo musí behať po schodoch akurát
dnes?!*

„Milo! Stalo sa niečo?“

Odsotil som ho bokom nech nezavadzia a nezdržiaval sa
odpoveďou.

Bral som schody po troch a zúfalo dúfal, že ich stihnem
dobehnúť, kým nadobro nezmiznú.

Prefrčal som vstupnou halou a kútikom oka zaznamenal mŕtveho recepčného. Roztáhoval sa na pulte ako voodoo bábika s tmavnúcou dierou uprostred čela.

Svine!

Na chodník som prakticky vypadol, slabá pouličná lampa mi poskytla dosť mizerné krytie.

So škrípaním pneumatík a rachotom vytúrovaného motora uniklo bendžo za roh najbližšieho paneláka.

Boli rýchli. Rýchlejší ako ja. Moje sebavedomie bolestne zavýlo. Nie som zvyknutý prehrávať a toto zaváňalo poriadne drsnou hrou.

Únos milionárovej dcéry priamo z postele jej milenca by bol jasný – ide o výkupné. Lenže únos dcéry šéfa BRAZ-u, navyše z postele ich testovacieho strelca, to chce fakt tvrdé gule.

Budú ich potrebovať!

Skopal som besnú chuť rozbehnúť sa za autom a bezhlavo strieľať a fňukajúcu ju sotil bokom. *Nie, takto Alicu nezachránim. Mysli!* syčal zdravý rozum a viedol ma naspäť do haly. Drobné kamienky, ktoré cestári ešte po zime nestihli odpratať, ma bodali do chodidiel. Studený vietor dorážal do kostí, štipal nahú pokožku, aby zlúpol aj posledný závoj tepla. Bolo mi to fuk. Plával by som za Elis aj ladovým prúdom, keby mi ju to vrátilo naspäť. *Dočerta, za toto ma Richard prizabije! Jeho dcéra je v ohrození, lebo zostala spať u mňa.*

Zasunul som glock za opasok a podišiel k recepčnému. Z vrecka sivého saka sa na mňa vyškierval mobil a zložený papierik, ktorý si tam recepčný očividne nevložil sám. Dvoma prstami som ho opatrne vytiahol, rozvinul a čítal:

Pre prípad, že naše stretnutie nedopadne celkom podľa mojich predstáv, nechávam Vám tento odkaz u tohto, teraz už milého a ochotného, mladého muža. Odkážte svojmu zamestnávateľovi, že sme veľmi sklamaní jeho prístupom k nášmu problému a je nám ľúto, že to muselo zájsť až tak ďaleko. Zajtra očakávame platbu aj s úrokom a predpokladám, že nasledovať budú ďalšie rokovania. Tentoraz zrejme na najvyššej úrovni. Nemyslím, že si BRAZ môže dovoliť odmietnuť ľudí, čo ma poslali, každopádne verím, že pre mňa osobne bude zábavné doviest' celý proces do úspešného konca.

Želám pekný deň!

Vzal som papier aj s priloženým mobilom a ponáhlal sa k výťahu. *Krvajs, Richard, s akým chujom si sa nepohodol?!*

Alica má do predlaktia implantovaného Lokiho – lokalizačný mikročip napojený na systém BRAZ-u. V bežných podmienkach je nezistiteľný, agentúra ho aktivuje na diaľku až v prípade potreby. Úzko špecializovaná vecička, ktorá sa verejnosti nikdy nepredstaví. V ovzduší paranoje zo satelitného sledovania každého a všetkých vládou či „niekým tam vonku“ sa stane zaujímavou len pre pár organizácií a High tisícku. Lokiho majú všetci zamestnanci BRAZ-u, aby sa ani náhodou nestratili s dôležitými informáciami a aby ich bolo možné, v prípade únosu, vypátrať. O našich sa staráme.

Hodil som na seba nohavice, tričko a bundu, všetko z itexu. Tento materiál som si zamiloval okamžite, ako ho naši pustili z labákov. Je prakticky nezničiteľný, takže ako jediný odoláva nielen guľkám, ale aj mojej práčke. Glock som schoval do puzdra na lýtku, kam sa výborne hodil a nebudil žiadnu pozornosť a do závesu na chrbte som vsunul nôž.

Hoci je Slovensko najväčším producentom zbraní na jedného obyvateľa na svete – prvenstvo sme Čechom vyfúkli pred desiatimi rokmi –, navonok je to mierumilovný a pokojný štát. Viditeľné zbrane nosí len polícia, armáda a bezpečnostné služby. Bežný občan musí mať previerky, pečiatky a povolenia, no aj keď ich získa, nikto nepredpokladá, že sa

bude ponevierať po uliciach ozbrojený. Zbraň rovná sa uniforma, inak čosi nie je v poriadku.

„Milo, čo sa deje?“ vytrhol ma sused z myšlienok. Zvedavosť ho postihla v nesprávny čas. Musím byť na ceste do firmy skôr, než sem dorazí polícia. Rozprávku o tom, čo sa tu zomlelo, si vymyslím neskôr. Keď ma zadržia, stratím drahocenný čas.

„Keby sa ťa ktokoľvek pýtal, nič nevieš a nevidel si ma! Rozumieš?“ strach v očiach mi prezradil, že som k nemu nebol práve milý, tak som trochu pribrzdil: „Keď sa vrátim, zájdeme na pivo. Platím!“ pozvanie na pivo na našinca zaberie vždy. Už nie som podozrivý násilník, ale sympatický muž ochotný porozprávať sa pri pohárikú a zatiahnuť to.

Prikývol a zaspätkoval do svojho bytu. Dobré vzťahy so susedmi sú na nezaplatenie, najmä v dnešnej dobe. Kľúč od bytu ale nedávam nikomu. Rybičky už odplávali potrubím, len fialky ešte trpezlivo znášajú moju nevšímavosť. Až doneďávna som si vystačil sám. Zmena prišla až s Alicou.

Elis!

Jedine ona vedela, kde bývam. Ona a BRAZ. *Ako ju tu našli?*

Zbytu som si vzal tašku s najdôležitejšími vecami, vždy ju mám pripravenú na dne šatníka, a zviezol som sa výťahom do garáže.

Na pár sekúnd som stuhol vo dverách nasávajúc atmosféru podzemia. *Je tu niekto nebezpečný? Nepriateľ? Vrah?* Cítil som však len známu vôňu chladu, ocele, benzínu a nevetraného priestoru. Svrbivý pocit v dlaniach sa nedostavil.

Vykročil som k šedej Kii Black sabbath a cestou ju diaľkovo nahodil.

„Do práce!“

Mám rád nenápadné vozy, zvedavosť a závisť často uvedú zločincov do pokušenia, ale BRAZ momentálne testuje pre Japoncov žilinský model na prežitie v metropole a jeden z nich som vyfasoval aj ja. Koho neodradí bezpečnostný systém, tomu o pár sekúnd prežením teleskopický obušok zápästiami, nech sa nad sebou zamýšľa na chirurgii.

„Koda, vyvolaj mi Richarda,“ hlasom som aktivoval mobil a počkal, kým auto nevyparkuje z miesta. Hoci sme tento systém pustili do obehu už dávno, nastavenie riadenia podľa odtlačkov prstov je stále v testovacej fáze. Šéf ho uvoľnil len pre High-tisícku. Na tejto obchodnej taktike firma a štát vždy dobre zarobia. Excentrici milujú pocit výnimočnosti a sú ochotní platiť horibilné sumy za všetko, čo nemajú v rukách masy.

Mestským tempom som míňal križovatky, preliezal z pruhu do pruhu, len aby ma vzápätí priklincovala červená. Jazda Bratislavou je boj drsných pováh a pevných nervov.

„Koda, núdzový tranzitný režim, smer BRAZ!“ Nadiktoval som svoje heslo. Je fajn môcť sa v tomto aute napojiť na dopravný systém a zmanipulovať zelenú vlnu vo svoj pro-

spech. Človek má konečne pocit, že mu technika slúži a nie, že mu vládne.

Koda prepla Richarda do reproduktorov a v aute sa ozval šéfov hlas: „Áno, Milo?“

„Uniesli Alicu. Som na ceste. Budem tam o desať minút. Koniec hovoru,“ naštvane som zložil.

Kým dorazím do centrály, musím načerpať trochu pokory a rešpektu k autorite. Ak vybuchnem, Richard mi akciu za-trhne, pošle ma domov a vypustí niekoho iného.

Nedokážem pochodovať a revať v klietke, keď chcem be-žať, trhať a hrýzť.

Alicin únos páchne poriadnym podrazom a Richard v ňom pláva až po uši. *Hmm, možno bolo chybou začať si práve s ňou, možno som ju týmto ohrozil.* Ale ak im ide o ob-chod, uniesli by ju tak či onak, aby Richarda donútili konať, a je úplne jedno, s kým v tej chvíli spala, nie? Nepříjemný pocit viny mi však ďalej škriabal na dvere a tušil som, že ho to tak rýchlo neprejde.

Problémy sú neustále, v tomto biznise to nie je nič vý-nimočné, ale neodpustím Richardovi, že ma nevaroval. Mô-žem Alicu ochrániť, ak viem pred kým, a ak nie, potom je možné na čas pristúpiť k iným opatreniam. Ignorancia zabíja svet rýchlejšie než nenávisť.

BRAZ leží neďaleko centra mesta, priamo pod osemprú-dovou diaľnicou. Len malá časť je vyvedená na povrch, pod nadjazdmi. Maskuje sa ako súkromné terasovité parkovisko a Štátny technický ústav pridruženej výroby. Najdôležitejšie inštitúcie majú nič nehovoriace názvy, až trápne nudnú ar-chitektúru a zívajúcu strážnu službu.

Všetko dôležité sa rozprestiera v podzemí na podstatne väčšej ploche, súčasťou ktorej je aj istý nemenovaný tunel, obchodné centrum a pár administratívnych budov s fiktív-nou náplňou práce. Ak ste niekedy navštívili úrad, z ktorého vás poslali do iného pre pár kópií a pečiatok, tak ste s naj-väčšou pravdepodobnosťou nahliadli do externej kancelárie BRAZ-u, lebo niekomu napadlo, že si vás potrebuje odfoťiť a zaevidovať.

Experti na špionážne snímky si môžu aj oči vyočiť, nájdu len hustú sieť nadjazdov, mostov a ciest s bežným mestským životom. Dva zadné východy ústia do Dunaja, ale nechcel by som ich použiť. Sú tam silné spodné prúdy.

Keďže Bratislavské závody zaberajú takú veľkú plochu mestského podzemia, výstavba metra bola a ostane pre toto mesto nerealizovateľnou stavbou. Oficiálne ide o nedostatok financií – veľmi vhodné slovné spojenie, ale to je hlúposť. Peňazí je habadej, miesta nieto. Buď BRAZ alebo metro, takže, ako vždy, zelenú dostal vyšší zisk.

Konečne som opustil plechovú riavu, ktorá by ma odplavila až do Pezinka, a na prázdnej príjazdovke som si dovolil zrýchliť na stopäťdesiat, hoci len na pár sekúnd.

Šmykom som zabrzdil niekoľko centimetrov pred bránou akoby som si to rozmyslel v poslednej chvíli. Xena nikdy nezahála. Ani tentoraz mi neotvorila.

Po overení totožnosti, počas ktorej na mňa s robotickou presnosťou mieril autonómny palebný systém schopný rozsekať ma aj s vozom na centimetrové ravioli, ma vpustila na parkovaciu plošinu. Pod dohľadom jej hlavni som vystúpil a pretiahol si stuhnutý krk.

Auto uloží Xena k ostatným a preverí, či na ňom nie je čosi prilepené či nevhodne namontované. Parametre normy má uložené v dlhodobej pamäti, preto voči pištoli a nožu neprotestovala. Sú súčasťou mojej schémy podobne, ako aj modré oči a tmavohnedé vlasy.

Xena je nezávislá, takže nie je možné nabúrať sa do nej zvonku a zmeniť jej údaje. Kto chce dnu, musí prejsť jej exotickým pohľadom. Testovať ju bolo ako výhra v tombole! Nikto nedokáže zistiť, prečo mi vždy umyje a preleští karosériu, hoci jej to žiaden technik neprikázal a na priamu otázku odpovedá výhradne: Príkaz zhora, príkaz zhora... Nič bližšie. Žiadne meno ani číslo rozkazu či pozícia v hierarchii. Záhada.

Rád by som si myslel, že mi chce urobiť radosť, že je to spôsob, akým mi prejavuje pozornosť, lenže Xena je predsa len stroj. I keď, stroje a ja... zaujímavé.

Mávnutie na kolegov, viac či menej známych postačilo, aby ma nechali prejsť bez zdržiavania. Naša práca nie je len robota. Je to koníček, vášeň a často aj jediná milenka.

„Už ťa čaká. Kávu? Čaj?“ vypálila na mňa Paulína, len čo vo dverách zbadala špičku mojej pravej topánky. Prehnal som sa kanceláriou bez odpovede, rozvíril pár stránok akéhosi protokolu a vrazil k šéfovi.

Richard Zameckis, šéf zo starej školy, generál, biznismen a právnik, je tou najtvrďšou kombináciou chlapa, akú poznám. Jeho uniforma s radom štátnych vyznamenaní visí v skrini ako obradné rúcho samuraja a čaká na slávnostnú príležitosť predviesť sa v plnej paráde, ktorú však nikdy nedostane. Oficiálne je Richard civil a na verejnosti sa zásadne ukazuje v obleku s nažehlenou košeľou a pedantne uviazanou kravatou. Možno preto, že mu tento odev najviac pripomína milovanú uniformu. Každý vo firme sa desí chvíle, ktorá by mohla spôsobiť čo i len škvrnku na generálovom oblečení, či už z jedla, výsluchu alebo riadeného výbuchu.

„Generál,“ pozdrav úklonom hlavy úplne stačí. Viac zo seba momentálne aj tak nevykrešiem.

„Vlastimil,“ ukázal mi na kreslo. Ignoroval som ho. Kým nedostanem späť Alicu, sedieť na zadku nebudem. „Počúvam ťa.“

„Vytiahli ju rovno z postele. Zohratí a rýchli, všetko mali nacvičené. Velil im cudzinec. Mladý, suverénny, sebavedomie z neho lietalo na všetky strany. Neprišli zabíjať, len sa predviedli. Nestopol som ani jediného!“

Prikývol. Potom som od slova do slova zopakoval, čo sa udialo, a na stôl som mu, ako nemú výčitku, položil mobil a odkaz, ktorý si pozorne prečítal. Zdalo sa mi, že znervóznel. To ma zneistilo viac než celý únos. Doteraz som mohol dúfať, že Alicu vzali pre peniaze či informácie a že im ju môžem pri preberaní vyfúknuť a doraziť ich. Lenže ak tomu neverí ani on...

„Tak.“

„Čo sa stalo? Kto po nás ide?“ vyhrkol som.

Zahľadel sa na mňa, v tmavých očiach hlboká ostražitosť.

Predo mnou?! Očividne premýšľa, čo mi povedať a čo nie.

„Odmietli sme pár ponúk, ale to nie je nič výnimočné. Terroristi, separátne strany, samozvanci či sekty, aj zákonné vlády – všetci chcú obchodovať.“ Mávol rukou, akoby odháňal muchu. „Každý niečo požaduje a my určujeme, čo a za akých podmienok. Občas zákazníci nechápu, že odmietnutie neznamená snahu o vyššiu ponuku, ale s tým si vieme poradiť.“

Taký je život.

Slovensko už nemá profesionálnu armádu, ale to, čo máme, sú vo svete uznávaní, špičkovovo vyzbrojení a vytrénovaní odborníci. Možno v nás nedrieme chuť dobýjať, ktorá by nás hnala do boja s našimi susedmi, no máme až geniálny talent na zbrane, vojenský softvér a všetko, čo s tým súvisí, klonovaný s túžbou po miery. Takýto potenciál nebolo možné udržať na uzde, a tak sa NATO zaviazalo chrániť svojou silou srdce Európy nielen preto, že je v jej strede, ale najmä preto, že ovládnutie troch najväčších slovenských zbrojoviek nepriateľom by pre mnohé krajiny znamenalo koniec šťastných mierových zajtrajškov.

BRAZ je len jedným ramenom trojuholníka. Ďalšia zbrojovka je v Žiline a tretia v Košiciach. Každá z nich sa na niečo špecializuje a po vzájomnej dohode obchoduje s inou časťou sveta. Tri firmy, tri trhy, pre štát trojitý zisk a pre nás – voľnosť v bádaní a hrách.

Žilinský ZILET chrlí obrnené vozidlá, lietadlá a bojové mechanizmy a Košický Ko-sec je zameraný na demolačnú techniku, výbušniny a odmínovacie stroje. Ak si naši zákazníci žiadajú niečo od nich, nakupujú to cez nás a naopak.

„Odkaz je príliš osobný, Richard. Komu si šliapol na kurie oko?“

Stisol pery a nasadil oficiálny výraz. Pochopil som, že mi nepovie nič.

„Určili už aspoň Alicinu polohu?“

„Každú chvíľu by sa mala objaviť. Hneď, ako ju budeme mať, môžeš ísť.“

Uľavilo sa mi, že v tomto nezaváhal. Tak či onak by som vyrazil, no s oficiálnym povolením je to vždy jednoduchšie.

„Len aby bolo jasné – budem postupovať podľa protokolu. Žiadne zvláštne zaobchádzanie s niekým supertajným?“

„Zatiaľ nie a neskôr sa uvidí. Buď v kontakte. Pošlem za tebou tlačové oddelenie. Keby niečo, upraxe neporiadok a zodpovie otázky novinárov.“

Jasné. Výbuch plynu, porušená statika, prípadne lokálne tornádo alebo účtovanie podsvetia znejú verejnosti vždy lepšie, než útok teroristov či šialenca, hoci sa tomu niektoré akcie podobajú viac.

„Budem maximálne diskretný.“

„Netáraj, Milo, obaja vieme, ako to chodí, ale von nepôjdeš sám,“ schladil ma Richard. Asi som pôsobil priveľmi spokojne. Chápem, potrebujem pozorovateľa a dozor. Hoci, keby som chcel zmiznúť, dáky dozor by ma dlho nezdržal. Smernice však nepustia. Čakal som, koho mi prideli a v duchu hodnotil šance kandidátov. Testera v akcii vždy niekto sleduje. Dvojitá aj trojitá kontrola je namieste, keď máte chlapa, ktorý môže uniknúť s citlivými informáciami alebo sa spolu s nimi a testovaným objektom zdanlivo bezdôvodne vyparíť do povetria. Aj najúžasnejšie novinky majú slabiny – drobné kazy, nepresnosti či defekty, ktoré preveria až skúšky na hranici ich možností.

Firma má desiatich testerov, ale nemôže si dovoliť prísť ani o jedného, bude to teda niekto z aktívnych špeciálnych jednotiek.

„Dám ti Katiku,“ rozhodol sa po chvíli napätého ticha. „Dobre sa mi o ňu postaraj.“

Kriste! Katika?

Šoková vlna ma zaliala ako cunami a vyrazila mi opraty sebavedomia z rúk. Generál sa na mojej reakcii dobre zabával. Tváril sa nezúčastnene ako balvan pri ceste, ale oka zo mňa pri tom nespustil.

„Ako... ako sa má?“ zahabkal som.

„Vyháňať sa jej bola chyba. Mohol si aspoň zavolať.“

„Skúšal som...“

„Nezmysel! Poslal som ju do Afriky, aby sa upokojila. Keď sa vrátila z Konga, dobre že mi neodpílila uši.“

„Mal som prácu.“

„Vždy máš prácu. Tentoraz do toho pôjdete spolu a po akcii očakávam podrobnú správu s ohľadom na Katikine špecifiká. Som si istý, že sa navzájom nespustíte z očí, čo mne, agentúre a najmä jej doktorom maximálne vyhovuje. Mimochodom, ako dlho to ťaháš s mojou dcérou?!“

Zmohol som sa na výraz bezmocného úbožiaka.

„Ak si ju postavil pred seba ako nárazníkovú zónu kvôli Katike, tak si ma neželaj!“

Ťal do živého. Priamo pod ľavé tretie rebro. „Nie! Tak to nie je!“ Už keď som to vypustil z úst, vedel som, že klamem jemu aj sebe. Má pravdu. Pokašľal som to. Využil som jednoduchý vzťah s Alicou, aby som od seba odstrčil Katiku čo najďalej, a teraz sa mi to vráti ako bumerang. *Dočerta!*

„Odkedy si ju nevidel, opäť sa zmenila. Do Afriky šla ako devätnásťročná študentka práv a dnes je z nej decko. Malé bezbranné dievčatko. Akoby si ju zachránil len včera. Doktor Ševčík si myslí, že je to nejaký druh psychickej väzby s prepojením na telesné zmeny alebo obranná reakcia, ale ako je to možné, to je záhada. Keď sa dlhší čas nevidíte, zrejme sa v duchu vracia k spomienkam na chvíle, kedy bola šťastná a verí, že takto ťa k sebe privolá.“

„A ty robíš, čo jej na očiach vidíš, namiesto toho, aby si ju vychovával!“

„To dieťa je záhada, Milo. Smrteľne nebezpečná záhada, tak ma neser a spolupracuj!“

„Pýtali ste sa jej na to?“

„Ako vždy, nikdy nič nevysvetľuje. Povie, čo chce, po čom túži, a my môžeme len pozorovať, predpokladať a dodatočne overovať, ak nám to, pravda, dovolí.“

„A keď sa prestane usmievať, zdrháte za dvere.“

„To všetci. Aj ty,“ odpálil ma generál s úškrnom.

„Vydiera. Chce ťa donútiť, aby si ju ku mne pridelil natrvalo! Mám pravdu?!“

„Predpokladám, že to tak bude. Je vytrvalá.“

„Fajn, zasa vyrastie, dospeje – už zasa. A potom? Čo ak bleskovo zostarne do normálneho veku?“

„Aj to je jedna z možností. Uvidíme. Až bude Alica doma, začnem nad tým vážne uvažovať.“

„Len som špekuloval. To mi nemôžeš urobiť!“

„Ťahá sa to už dlho, Milo, a otázky pribúdajú. Katika je fenomén, ktorý nemá obdobu a donekonečna jej tajomstvá neudržíme. Ak ju chceme začleniť a tváriť sa, že je vlastne viac-menej v poriadku, musíme o nej vedieť všetko.“

Zasmial som sa.

„Všetko, čo dokážeme zistiť,“ doplnil.

„To skôr,“ sklonil som hlavu a prepaľoval dieru do koberca. Bol šedý s tmavšími a svetlejšími kruhmi a sústrednými lúčmi – ako Katikine oči. „Je to s ňou... zložitá. Dúfal som, že ak jej načas zmiznem z dohľadu, prejde ju to.“ Tiež mi napadlo, že podivný vzťah ku mne, ktorý si vypestovala a ktorého sa tak úporne držala, vybledne a snáď vyprchá, ak jej do hľadáčika vstúpi niekto iný. V agentúre je slušná zásoba schopných mužov. Ale chýbala mi. Zadrela sa mi pod kožu, tá čudná bojovníčka.

„Je najvyšší čas rozmotať náš malý gordický uzol, kým celej agentúre neprerastie cez hlavu. Dám ti času, koľko budeš potrebovať a ty mi dáš odpovede.“

Sleduje vôbec Richard Alicin prospech alebo mi chce len poriadne podkúriť? Čo je toto za frašku? Je fakt, že Katika zo mňa nespustí oko ani v noci. Hlavne v noci, ale v prvom rade by malo ísť o Elis. Jedine, že by o ňu nešlo vôbec, ale v takom prípade hrám v hre, ktorej pravidlá nepoznám a pokojne môžem skončiť ako posledný hlupák. No, čo už. Neostáva mi nič iné, len pokračovať a pravidlám sa priučiť za jazdy. Moja špecialita.

„Prečo tak odrazu? Doteraz ti nijako neprekážalo využívať jej kvality.“

„Veci sa zmenili. Pritvrдила. Chce sa dostať do cechu a ty máš byť jej majstrom. Musím sa rozhodnúť. Ak ju zaradím na výplatnú listinu, stane sa tak so všetkými dôsledkami.“

„Nikdy nespomínala, že by chcela testovať. Myslel som, že u Arkadija jej bude najlepšie.“

„Keby si bol matka predstavená, vstúpi do kláštora,“ pokrútil hlavou a divne sa na mňa zahľadel. Asi premýšľa, čo na mne ženy vidia. Nie som žiaden feši s uhrančivým pohľadom, ani veľký svalnatý chlap z ocele ako Arkadij, skôr šikovný sympaták do nepohody. Možno ich ako motýle láka vôňa agentúrnych tajomstiev s prímiesou mojich vlastných zvláštnych schopností, ale to je len moja tichá, silne egocentrická teória. „Dost' bolo rečí. Choď do zbrojnice, pošlem ju

za tebou. Vezmite si, čo chcete, a vypadnite. Dnešným dňom Katušku preraďujem do cechu testerov. Zatiaľ na skúšku. A ty, majster Vlastimil, získavaš prvú žiačku.“ Medveďou labou ma tľapol po ramene. Ani sekerou by neuťal námietky ráznejšie.

Rezignovane som vzdychol. Keď sa to tak vezme, mohlo to dopadnúť aj horšie. Smiem si vziať, čo chcem, priučím Katicu a v reály otestujeme pár našich hračiek. Prispôsobivosť je hlavnou črtou väčšiny testerov.

„Bež už!“

Chladné uspokojenie ma poláskalo a zaliečavo mi šepkalo slová pomsty. Sústredil som sa na ne, aby trpké pocity z Alicinho únosu nevyplávali na hladinu.

„Privediem ju späť,“ myslel som tým, samozrejme, Alicu. Kat by nikto bez jej súhlasu neodviedol. Kráča, kam sama chce, hoci aj do pekla.

Behom do zbrojnice, jedna noha tam a druhá von, kým si to generál nerozmyslí a nepošle nás po stope s celou zásahovou jednotkou. Dvaja budeme rýchlejší a nenápadnejší.

Zbrojnica – výkladná skriňa firmy –, chrám každej militantnej dušičky, žiarila anjelskou bielobou. Tmavé telá naleštených zabijakov zdobili police a závesné systémy na stenách ako ozdoby a modly v svätostánku. Drie-majúce sily ticho vyčkávajú na svojho pána, túžia naplniť svoje poslanie. Zbraň splýva s rukou znalca, stáva sa súčasťou jeho tela, mysle a vôle, ale beda, ak ich ovládne.

„Moje čezety, Colt Python SS, Bren, strelivo...“ bombardoval som nášho zbrojného archanjela požiadavkami. Gabz si prehrabol imaginárny porast na holej lebke, zarazil sa a siahol nižšie. Slabosť pre Vikingov z neho spravila znalca v zapletaní dlhej ryšavej brady. V dvoch dokonalých vrkoch mu siahala až po pás, blýskala sa kovovými krúžkami a priam poeticky dopĺňala jeho mohutnú dvojmetrovú postavu. Len meno Gabriel Beránek šlo akosi mimo, preto trvá na prezývke Gabz.

„Ó, happy day,“ zanôtil záhrobným barytónom, „volal šéf. Cvakol ti bianko objednávku. Vopred,“ zdôraznil zbroj-majster krútiac bradou, až kovové ozdoby zacinkali. Nerád sa vzdáva svojich mlkvých nájomníkov. Ostávajú po nich prázdne miesta ako po padlých v boji. Rovnako ako oni, ani sem sa už mnohé zbrane nevrátia. Na ich miesta prídu však iné – novšie, väčšie, špeciálnejšie. Alebo len smrtonosnejšie. Všetko podlieha móde a vývoju a zbrane ako prvé. Vždy sú o krok vpred, o triedu vyššie a o level účinnejšie, než si verejnosť myslí.

„Prevetráme aj našu Tatrawind, utri slzu, pár dní ju ne- uvidíš. Dobrá ostreľovačka sa zide vždy, ale chcem len zá- kladný model, vzor *city*. Katika si poradí. Pridaj akáčko so sklopnou pažbou, jeden aj pre dámu a...“

„Vlaskoooo!“

Ozvalo sa mi za chrbtom. Ihneď, ako som sa otočil, mi do náručia skočila *katapultovaná strela*. Blond vlasy sa mi omotali okolo uší, detské paže ma objali a jej vôňa mi pripomenula, ako veľmi mi chýbala. Nastavil som líce, ale prisala sa mi ku krku.

„Kat!“ Protest nepomohol, spravila mi cucflek! Odtrhol som hada z hrude a pozorne si ho prezrel. Príliš malá, príliš drzá a príliš šťastná. Hotová atómovka.

„Kde si bol tak dlho? Strááášne si mi chýbal. Takmer som ťa šla hľadať, ale generál mi to zakázal. Pche! Vraj potrebuješ oddych, či čo. Čo to znamená? Už ma nemáš rád?“

„Ale kdeže,“ odsunul som od seba zdanlivo útle telíčko a postavil tým hrádzu jej úpornej pozornosti. Katika sa však nikdy nenechá len tak odbiť. Ovinula si jednu ruku okolo môjho pása a strapatú hlávku si pritlačila o môj ľavý bok.

„Som taká šťastná! Teraz budeš len môj! Ideme na rande,“ v skratke popisovala svoje vzdušné zámky. Vždy ma zaráža, ako ľahko spája smrť s láskou a boj s prejavmi náklonnosti.

Zbrojmajster sa uškrňal popod fúzy, hádzal po mne veľavýznamné pohľady a pospevoval si *Hej, Macejko, Macejko*.

„Žiadne rande, ideme do boja. Nebude to prechádzka ružovým sadom.“

„Veď nie som víla. A ruže aj tak nemám rada. Páčia sa mi orchidey. Až sa budeme brať, chcem kyticu bielych orchideí!“

„To by si musela najprv poriadne vyrásť. A navždy! A ako tak na teba pozerám, opäť si to nezvládla. Je z teba škriatok,“ doberal som si ju. Moja odpoveď vyčarovala na bledom čielku vrásky. Snáď dve sekundy hlboko premýšľala, zvažovala, no potom jej zrak upútal zbrojmajster s lízankou v ruke. Okamžite vykrikla, zabudla na povinnosť vyrásť a rozbehla sa k farebnému centru vesmíru. Zajala ho a strčila medzi zuby. Potom sa rozkročila prižmúrenými okálmi presvietila zbrojnicu a zahuhlala: „Takže chcem...“